

Primàries i independència

written by Joan Fonollosa | 12 de desembre de 2018

La idea de les eleccions Primariescatalunya.cat, va néixer amb un objectiu molt concret: assegurar que de les eleccions municipals del maig vinent surti a tots (o almenys a la gran majoria) dels Ajuntaments de Catalunya una majoria independentista. Per aconseguir-ho, es proposava la creació de llistes unitàries de totes les forces republicanes. En uns moments com aquests que, [com ja apuntava al meu article anterior](#), això ja és una autèntica urgència, aquesta proposta –i el seu èxit– no només són necessaris, sinó que són indispensables per a la supervivència del nostre poble.

Val a dir que en més de set-cents dels nou-cents i escaig Ajuntaments de Catalunya ja fa temps que l'objectiu estava aconseguit: a molts d'aquests llocs els partits independentistes ja tenen una majoria clara –de vegades el 100% dels regidors– des de fa anys: la força de l'AMI ve justament d'aquí.

Però és justament als Ajuntaments més grans, on això no passa: Tarragona, Lleida, Cornellà de Llobregat, L'Hospitalet... És en aquests llocs on la idea de les Primàries adquireix tot el sentit.

I entre aquests llocs on la idea de les Primàries adquireix sentit, hi ocupa una posició molt singular la ciutat de Barcelona per moltes raons: és el cap i casal, és de llarg l'Ajuntament més gran, és una ciutat global, té una potència econòmica i política decisiva, etc. Malauradament els partits que hi haurien de donar suport no s'hi han volgut sumar, i per tant la iniciativa ha continuat endavant sense ells, amb la intenció d'oferir als votants de la ciutat una opció inequívocament compromesa amb la independència i amb el compromís de fer efectiu el mandat democràtic de l'U d'octubre. Com diu el mateix web de primàries, es tracta de

fer una llista transversal per un objectiu comú: assegurar el mandat republicà. I és per això que he presentat [la meva candidatura a la ciutat de Barcelona](#).

Les eleccions per definir aquesta llista se celebraran el cap de setmana que ve, del 14 al 16 de desembre en primera volta i del 21 al 23 en segona. Ens trobem, doncs, en plena campanya electoral.

I resulta que en aquesta campanya s'està donant un fenomen molt curiós i jo diria que alarmant: en els debats de campanya entre candidats estem parlant molt de la ciutat i dels seus problemes (turisme, seguretat, ensenyament, mobilitat etc.) i molt poc d'independència, com si aquesta fos una candidatura com les altres.

Entengui's bé, és normal i correcte que es parli de tot això, però aquesta candidatura no hi és per a això. La finalitat d'aquesta candidatura no és gestionar durant quatre anys la segona ciutat d'Espanya, sinó fer de Barcelona la capital de la República de Catalunya molt abans dels quatre anys de la legislatura. Si alguna cosa fa que aquesta candidatura sigui diferent, si alguna cosa la justifica, és que –si no ha passat res abans– pretenem que les eleccions del maig siguin el tret de sortida definitiu cap a l'aplicació efectiva de la República. I es dóna el cas que quan he posat de manifest aquesta contradicció, han estat altres companys mateixos els que m'han dit amistosament que ara no toca parlar-ne (o expressions equivalents).

Jo no crec que sigui així. El que ara toca fer a aquesta candidatura, a parer meu, no és debatre si el tramvia ha de passar o no per la Diagonal, ni dissenyar la política d'habitatge, ni com fer de Barcelona en una *smart city*, sinó assegurar allò que, al capdavant, es va dir des del primer dia: fer efectiva la República.

Una de les objeccions més recurrents per part d'altres

candidats és que no es pot parlar d'això sense dir com ho farem, donant a entendre que ho reclamem però en realitat no tinc ni idea de com fer-ho. Doncs permeteu-me que us ho digui: jo sí que tinc una proposta en aquest sentit. Permeteu-me que, modestament, us n'expliqui algunes coses.

Abans, però, un apunt personal: durant quaranta anys d'exercici professional – i de docència universitària– m'he dedicat a gestionar projectes de més o menys complexitat, i a crear i consolidar equips de treball orientats a obtenir-ne els resultats desitjats. Una certa capacitació, doncs, crec tenir.

Anem ara al moll de l'os. És evident que ni aquí ni enlloc es pot explicar la proposta amb detall, però sí que se'n poden donar algunes pinzellades.

1) El procés d'independència ha nascut del poble i és el poble qui el sustenta; el poble, per tant, n'ha de ser el protagonista. Compto, doncs, amb els dos milions llargs de catalans (400.000 a Barcelona) que a l'u d'octubre van defensar els col·legis electorals.

2) Ara bé, el poble sol, no pot fer gaire cosa. Cal algú que organitzi, coordini i dirigeixi totes les actuacions. Compto, per tant, amb l'ANC, amb Òmnium i amb els CDR en primer lloc però també amb tota mena d'entitats, associacions, etc. per fer-ho.

3) Aquesta organització ha de ser disciplinada: sense disciplina no hi ha coordinació i sense coordinació no s'assoleixen els objectius. Compto, per tant, que tothom farà allò que li toqui fer, sense iniciatives fora del pla general que, per benintencionades que siguin, solen acabar perjudicant més que ajudant.

4) Per òbvies raons de seguretat, ningú –ni jo mateix– ha de conèixer el pla amb tot detall; i com menys se n'escrigui millor. Tothom ha de saber què li tocarà fer en el moment

adequat, no abans; mentrestant s'ha d'adquirir el compromís de fer allò que al seu moment se li dirà, i de mantenir-se al seu lloc el temps que calgui: potser una setmana, potser quinze dies, difícilment més d'un mes. El que se li dirà pot ser il·legal, però en cap cas violent ni antidemocràtic. La primera tasca, doncs, és crear aquesta xarxa de complicitats i compromís.

5) En un procés on el poble ha de ser el protagonista, els Ajuntaments, com a institució política més propera al ciutadà, hi han de tenir un paper cabdal.

6) Si una cosa li ha mancat al procés des del començament, és lideratge. Els que l'havien de liderar, per la causa que sigui, no ho han fet o ho han fet a mitges. Cal que algú creïble prengui la bandera i tothom el segueixi. Formalment, aquesta tasca correspon al Parlament i a la Generalitat, però si aquests no poden, no volen o no saben fer-ho, algú els ha de substituir. I en aquesta tasca de substitució l'alcalde de Barcelona ocupa un obvi primer lloc.

7) Per les mateixes raons dels dos darrers punts, a l'Assemblea d'Electes haurà de tenir un paper principal.

8) El procés ha de ser no violent per la nostra part, però això no vol dir que no hi hagi violència: probablement el que va passar l'u d'octubre serà només l'aperitiu. Precisament aquest és un dels punts clau: fer que Espanya no pugui reprimir més el seu instint violent, es tregui la careta d'una vegada i es mostri tal com és: violenta i profundament antidemocràtica. Cal tenir això molt present, perquè la probabilitat que hi hagi morts és alta.

i 9) El reconeixement internacional és indispensable, però ja hem vist de sobres com van les coses en aquest front: el joc no va de principis, ni de democràcia, ni d'ideologia i encara menys de lleis ni de tractats. El joc va de pèrdues i guanys. Un objectiu essencial, doncs, és aconseguir que a aquells que

ens han de donar suport els surti més a compte fer-ho que continuar fent l'orni.

Què us sembla? Us hi apunteu? Som-hi!